

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑσπ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11'

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰουλίου 1904

Ἔτος 26' — Ἀριθ. 29

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εἶμαι μεγάλη πλέον. Τόσον μεγάλη μάλιστα, ὥστε πέρυσι ἐσθίωσα τὰ μαλ' ἁλίστα, ἐφέτος ἐφόρῃσα μακρὰ, — με οὐρά, παρακαλῶ! — καὶ ἐνῶ πρῶτα, ὅταν ἐβγαίνα στὸν περίπατον, ἐκύτταζα τοὺς ἀνθρώπους μέσα στὰ μάτια, τώρα ἀναγκάζομαι πολὺ συχνὰ νὰ χαμηλώνω τὰ ἰδικά μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλοι ἐμένα βλέπουν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Παρατηρῶ μάλιστα ὅτι αἱ γυναῖκες κυττάζουν περισσότερον τὸ χέρι μου, ὅπου λάμπει τὸ διαμαντάκι τῆς βέρας μου. Διότι, πρέπει νὰ το ξεύρετε. — εἶμαι ἀρραβωνιασμένη.

Τί εὐτυχία, καὶ τί χαρά! Μετὰ ἐν ἔτος θὰ εἶμαι κυρία, ἂν καὶ ἀπὸ τώρα ἀρχίσαν οἱ ἰδικοί μου νὰ με φωνάζουν ἔτσι. Ὁ ἀδελφός μου ἰδίως, ὁ ἀξιωματικός, βάζει ἄλλας δύο συλλαβὰς εἰς τὸ βαπτιστικόν μου ὄνομα, καὶ με φωνάζει «Κυρία Πυργό-Δέσποινα!» — Σημειώσατε ὅτι ἔχομεν καὶ πύργον, ἓνα πολὺ ὠραῖον πύργον, ὅπου συνέβη ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σας διηγηθῶ.

Περιμένετε ἴσως ν' ἀκούσετε τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀρραβωνίῳ μου; — Κάμετε ὅρξιν! Γενικὸς κανὼν: Ἡ εὐτυχία δὲν ἔχει ἱστορίαν. Δι' αὐτὸ καὶ τοῦ ἀρραβωνίῳ μου ἡ ἱστορία εἶνε γραμμένη εἰς μίαν ἄσπρην σελίδα τοῦ βίου μου με δύο λέξεις μόνον: «Εὐτυχία καὶ Χαρά!»

Ἀς ἐλπίσω ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ μέλλοντος βίου μου δὲν θ' ἀλλάξῃ σελίδα, — οὔτε κείμενον.

Ἐνῶ ὅμως ξεφυλλίζω τὰς ἀμνησεις μου εἰς τὸ βιβλίον τῆς ψυχῆς μου, εὗρισκα μερικὰ φύλλα σημειωμένα με μαῦρον περιθώριον. Ἐπέρασεν ἕξ χρόνια ἀπὸ τότε, ἀλλὰ ἐνθυμοῦμαι ὅσα συνέβησαν τόσον ζωηρά, ὥς νὰ ἦταν χθές. Ἡ ἐντύπωσις των βεβαίως ἦτο

παρὰ πολὺ βαθειὰ ὥστε νὰ τα λησμονήσω.

Αὐτὰ θὰ σας διηγηθῶ, διὰ νὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ εὐτυχὴς ἄνθρωπος, εἴτε μέγας εἴτε μικρός, ἔχει καὶ τὰς περιπέτειάς του. Αἱ περιπέτειαι τῆς τύχης, λέγει ὁ σοφός, συντελοῦν διὰ νὰ μορφονοῦν τοὺς χαρακτῆρας. Ἡ ἰδική μου περιπέτεια, καὶ περιπέτεια ὅλης τῆς οἰκογενείας μου, ἀποτελεῖ ἓνα σωστὸ μυθιστορηματάκι, ὅπου τὸ κύριον πρόσωπον παίζει ἡ ἐξαδέλφη μου. Μετὸν ἐρχομὸν λοιπὸν τῆς ἐξαδέλφης μου ἀρχίζω τὴν διήγησίν μου, ἡ ὁποία σὰς βεβαίῳ δὲν θὰ κρατήσῃ πολὺν καιρόν. Πλησιάζει ἄλλως τε ὁ καιρός, ποῦ δὲν θὰ ἔχω

πλέον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν διὰ νὰ κάμνω καὶ τὴν συγγραφέα.

Σὰς φιλῶ Δέσποινα Μ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΥΣΙΣ

Ὁ πατέρας μας εἶχε σκοτωθῇ εἰς τὸν πόλεμον πρὸ ἐνὸς ἔτους. Εἶχεν ἀποθάνῃ ὡς γενναῖος ἀξιωματικός εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, καὶ ἡ μνήμη του θὰ ζήσῃ αἰωνία. Μᾶς ἄρισε ἐνδοξον καὶ σεβαστόν.

Ὅταν ἦλθε τότε ἡ θλίβερά εἰδησις, ἡ μητέρα, με ὅλην τὴν λύπην της, με ἔλα τὰ δάκρυά που ἔτρεχαν ποτάμι ἀπὸ τὰ ὠραῖά της γαλανὰ μάτια, μᾶς εἶπε με φωνὴν που ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν:

— Τώρα, παιδιά μου πρέπει ἀκόμη περισσότερον νὰ προσπαθήσωμεν νὰ εἴμεθα καλοὶ καὶ ἄξιοι τοῦ ὀνόματός του. Ἐγὼ θὰ κόμω γιὰ σὰς καὶ θὰ ζῶ, ὅπως θὰ ἐξοῦσα, ἂν ἦτο ἐδῶ ὁ πατέρας σας καὶ σεῖς, παιδιά μου, πρέπει τὸ ἴδιο νὰ κόμετε.

Ὅλοι ἐγίναμεν σοβαροὶ ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ της ἐφίλησαμεν τὸ χέρι. Ἡ μικρή μας ἡ Λιλίκα, ἡ ὁποία ἦτο τότε μόλις τριῶν χρόνων, ἐναρφάλωσε στὰ γόνατά τῆς μητέρας καὶ της εἶπε:

— Δὲν θὰ με φιλήσι πιά ὁ μπαμπᾶς κάθε πλῶν, ὅπως με φιλοῦσε; Ἡ ἀφελὴς αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως μ' ἐκάλεσε νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας μου, καὶ νὰ ξαναρχίσω τὰ κλάμματα καὶ τοὺς θρήνους. Ὁ Μάριος

«Δέσποινα, ἔλα μαζί μου!» (Σελ. 226, στήλ. γ')

ὅμως ἔβαλε τὸ μελαψὸ καὶ γερὸ ἀπὸ τὴν γυμναστικὴν χερί του ἐπάνω στὸν ὦμον τῆς μητέρας, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἐντελῶς ἀνδρικήν, — τόσον ποῦ ἐνόμισα ὅτι ἦκουσα τὴν φωνὴν τοῦ πατέρα :

— Σοῦ υπόσχομαι, μητέρα, νὰ γίνω σὺν τὸν πατέρα μου !

Ἐσιώπησα τότε ἐγὼ καὶ ἐπῆρα θάρρος. . . Μὲ τὸν καιρὸν ἤλθι καὶ ἡ περηγορία. Ἐνθυμούμαι, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἐβδομάδας, ὅτι ἦκουσα μίαν φίλην τῆς μητέρας μου νὰ τῆς λέγῃ :

— Νὰ δοῦξῃς τὸν Θεόν, κυρίως Μυράλη, δὲν μ' ὄλον το φοβερὸν δυστυχία σου, δὲν ἔχεις γιὰ τίποτε νὰ συλλογισθῇς, ἀλλὰ ἔχεις νὰ καλοπεράσῃς, καὶ ὅχι μόνον νὰ ἀναθρέψῃς καλὰ τὰ παιδιὰ σου, ἀλλὰ καὶ λαμπρὰ νὰ τα ἀποκαταστήσῃς. . .

Πραγματικῶς δὲν ἐπεριμέναμεν νὰ ζήσωμεν μόνον ἀπὸ τὴν μικρὰν σύνταξιν τὴν ὅποιαν ἐκάνονε τότε ἡ Κυβέρνησις, διότι ὁ πατέρας εἶχε σκοτωθῇ εἰς τὸν πόλεμον. Εἶχεν ἀρίστη μεγάλην περιουσίαν ὁ πατέρας. Εἶχαμε τὸ σπίτι μας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἓνα σωστὸ πλάτακι, εἶχαμε καὶ ἄλλα σπίτια, τὰ ὅποια ἐνοικιάζαμεν, καὶ τὸ κυριώτερον ἀπὸ ὅλα, τὸ κτήμα μας, τὸ ἀπέραντον καὶ βσιλικωτάτον ἐκείνου κτήμα, ἀνέαντι εἰς τὸν Πόρον, εἰς τὴν κατάρυτον παραλίαν τῆς Πελοποννήσου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Δαμυλᾶ. Ἐκεῖ εἶνε καὶ ὁ πύργος μας, εἰς τὴν πλευρὰν ἐνὸς λοφίσκου, ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ἐκεῖ ἐπερινοῦσαμεν πάντοτε τὸ καλοκαίρι, ὅλη ἡ οἰκογένεια. Ἐκεῖ μᾶς ἐπῆρεν ἡ μητέρα καὶ ἐπεράσαμεν ὅλον τὸ πρῶτον ἔτος, καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη, τοῦ πένθους μας. Καὶ τὴν ἐποχὴν που ἤλθεν ἡ ἐξαδέλφη μου, ἐκεῖ ἐμένναμεν.

Ἡμεθεὶς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐξ παιδιὰ. Ὁ Μάριος δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐγὼ δώδεκα πρὸς τὰ δεκατρία, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἀγνή, — τὰ δίδυμά μας, — ἀπὸ ἑνδεκα, ὁ Βρασίδης ὀκτώ, καὶ ἡ μικροῦλα μας ἡ Λιλίκα, τὸ χαϊδευμένο κοριτσάκι μας, μόλις τεσσάρων.

Ὁ Μάριος εἶχεν ἀποφασίσῃ καὶ ὅλας διὰ τὸ μέλλον στάδιόν του. Ἐμελετοῦσε διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διγυμναστικὸν καὶ νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων δι' αὐτὸ εἶχε φορέσῃ μακρὰ πανταλόνια, καὶ ὁ ῥάπτῃς, διὰ νὰ κολλεῖσθαι τὴν φιλοδοξίαν του, εἶχε ράψῃ τὸ σακκάκι του εἰς σχῆμα ναυτικῆς γιανέττας, ὡς τὴν φοροῦν οἱ δοκίμοι καὶ τὰ Ἑγγλεζόπουλα, — εἶπε.

Ἡ μητέρα τον ἐκαμάρονε, καὶ ἐμεῖς τον ἐλατρεύαμεν. Ἦτο πάντοτε καλὸς μας, ἀν καὶ ἐνίοτε ὀλίγον ἀπότομος, — ἴσως ἐξ αἰτίας τῆς πολλῆς γυμναστικῆς που ἔκαμεν. Ἡ μητέρα οὔτε ἐδοκίμασε

καὶ νὰ τον ἀποθαρρύνῃ, ὅταν τῆς ἀνεκοίνωτε τὴν ἀπόφασίν του νὰ γίνῃ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

— Μὲ τὴν εὐχὴν μου, παιδί μου, τοῦ εἶπε καὶ σοῦ εὐχομαι ν' ἀποκτήσῃς εἰς τὴν θάλασσαν τὴν δόξαν, τὴν ὅποιαν δὲν ἠτύχησε νὰ ζήσῃ διὰ νὰ χαρῇ ὁ πατέρας σου εἰς τὴν ξηράν. . .

Ἐλαμψαν τὰ μάτια τοῦ Μαρίου ἀπὸ τὴν χαρὰν του, καὶ ἠὐχαρίστησε τὴν μητέρα μὲ θερμὰ λόγια. Ὅταν ὁμως ἀργότερα ἐμείναμεν μόναι, ἡ μητέρα καὶ ἐγὼ, τὴν εἶδα νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι, ἐνῶ δύο μεγάλα δάκρυα ἔτρεχαν εἰς τὰ μάγουλά της. Δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα της νὰ ἐκφράσῃ τὸ ἐλάχιστον πᾶπον. Μ' ἔκαμε καὶ ἐδάκρυα καὶ ἐγὼ, ὅταν ἐσυλλογίσθηκα ὅτι τὸ στρατιωτικὸν στάδιόν τὴν εἶχεν ἀρίστη τόσον νέαν χήρην μὲ ἐξ ὀρφανὰ. . .

Ἦτο πεπρωμένον νὰ τὴν ἰδῶ πολὺ γρηγορὰ πάλιν στενοχωρημένην καὶ θαρρυμένην, τὴν καλὴν μου μητερούλα.

Μίαν ἡμέραν ἔφθασεν ὁ δικηγόρος τῆς ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας. Εἶχε τηλεγραφῆσθαι ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος διὰ μίαν σπουδαιοτάτην ὑπόθεσιν, καὶ ἡ μητέρα ἔστειλε τὸ ἀμαξάκι μας εἰς τὸν Γαλατᾶν, — τὸ χωριὸν ποῦ εἶνε ἀπέναντι εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πόρου, — διὰ νὰ τον φέρῃ εἰς τὸν πύργον. Ἐλθείσθησαν μίαν ὥραν σχεδὸν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὅπου εἶχεν ἄλλοτε τὸ γραφεῖόν του ὁ πατέρας καὶ ὅπου συνήθως ἔμεινε καὶ ἐμελετοῦσεν ὁ ἀδελφός μου.

Ὅταν ἐβγήκαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ μητέρα ἦτο σκεπτικὴ. Τὸν ἀπεχειρίσθη μὲ μετρίκα πολλὰ μελαγχολικόν. Ἐγὼ ἔτρεχε νὰ εὐρίσκωμὶ ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὰ σκαλοπατία τῆς βεράνδας τοῦ πύργου μας, καὶ τοὺς εἶδα. Ὁ δικηγόρος, ἓνας πολὺ καλὸς καὶ σεβαστὸς κύριος μὲ ἄσπρα γένεια, μοῦ ἐχάιδευσεν τὰ μαλλιά, καὶ μου εἶπε :

— Χαίρετε, δεσποινίς Δέσποινα νὰ τὴν ἀγαπᾶτε τὴν μητέρα σας, καὶ νὰ προσέχετε νὰ μὴν τὴν πικραίνετε !

Τὸ ἔλεγε μὲ τὸσον σοβαρὸν τόνον, ὥστε ἐγὼ δὲν ἤξευρα τί νὰ σκεφθῶ, καὶ τί νὰ του ἀπαντήσω. Τὸν ἐκύτταξα μόνον μὲ πολλὴν ἀπορίαν, ἐνῶ ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν, ἔσφιξε τὸ χερί τῆς μητέρας, ἐφόρεσε τὸ καπέλόν του, καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ ἀμάξι. Ὁ Κῶτσος, ὁ ἀμαξίας μας, ἐκτύπησε τὰ ἄλογα, καὶ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ δικηγόρου ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας ἐπῆρε τέλος. . .

Ἐστρεψα νὰ ἐρωτήσω τὴν μητέρα μου τί ἐσήμαιναν αὐτά. Ἀλλὰ ἡ μητέρα εἶχεν ἀναβῇ πλέον τὴν σκάλαν, καὶ τὴν ἦκουσα νὰ διατάσῃ τὴν ὑπηρέτην :

— Εἰδοποίησε τὸν Μάριον, ὅτι τον περιμένω εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Μὲ κατετάρaxεν ὁ σοβαρὸς τόνος τῆς

φωνῆς, μὲ τὸν ὁποῖον ὠμιλοῦσιν ἡ μητέρα. Ἡ καρδιά μου ἐσφίχθηκα ἄλλα δὲν ἐτόλμησα νὰ τρέξω καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσω τί συνείδαινε. Ἐστάθηκα συλλογισμένη, χωρὶς νὰ γνωρίζω καὶ ἐγὼ τί ἐσυλλογίζομην. Δίπλα μου εὐωδίαζαν τὰ τριαντάφυλλα, περιπλεγμένα εἰς τοὺς στύλους τῆς βεράνδας, καὶ ἓνα κόκκινο τριανταφυλλάκι μὲ ἐχάιδευσεν τὸ χερί. Μ' ἐπροκαλοῦσε νὰ το κόψω, νομίζεις, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα — σὺν νὰ ἦτο ξένον. . .

Μετ' ὀλίγον ὅλον αὐτὸ τὸ ἀόριστον βάρος που εἶχε σωρευθῇ εἰς τὰς σκέψεις μου, ἔφυγε. Τὰ φαιδρὰ γέλια καὶ αἱ τρελλὰ φωνὰ τῶν μικρῶν μου ἀδελφῶν μ' ἔκαμαν νὰ τα λησμονήσω ὅλα. Ὁ Βρασίδης καὶ ἡ Λιλίκα ἐπαίζαν κοντὰ στὴν κρεμαστὴν κούνιαν τοῦ κήπου, καὶ μ' ἐφώναζαν :

— Ἐλα νὰ μᾶς κουνήσῃς ! ἔλα νὰ μᾶς κουνήσῃς ! . .

Εἰς τὴν σοβαρὰν αὐτὴν ἀσχολίαν μὲ εὐρήκεν ὁ Μάριος νὰ καταγίνωμαι μὲ ὅλον τὸν παιδικὸν ἐνθουσιασμόν μου, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥραν, κατέβη εἰς τὸν κήπον ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας. Δὲν του ἤρεσαν, φαίνεται, τὰ γέλια καὶ τὰ παιγνίδια μας, διότι ἐπλησίασε πολὺ σκυθρωπός, καὶ μου εἶπε μὲ ἀπότομον ὕψος :

— Δέσποινι, ἔλα μαζί μου ! ἔχω νὰ σου πῶ !

Ἐστάθηκα καὶ τον ἐκύτταξα, λαχνονασμένη ἀκόμη ἀπὸ τὸ τρέξιμον που ἔκαμνα διὰ νὰ κουνήσω τὰ μικρά μου ἀδελφία, πότε τὸ ἓνα καὶ πότε τὸ ἄλλο. Ἦμουν ἑτοιμὴ νὰ τον ἀκολουθήσω. Δὲν ἦσαν ὅμως εὐχαριστημένα τὰ δύο μικρά.

— Νά ! καὶ ὁ Μάριος τώρα ἔρχεται νὰ μᾶς χαλάσῃ τὸ παιγνίδι μας ! εἶπεν ὁ Βρασίδης.

— Μὴν εἶσαι κακός, Μάριε ! Ἐλα καὶ σὺ νὰ παίξῃς μαζί μας ! ἐπρόσθεσεν ἡ Λιλίκα.

Ἐχμυγέλασεν ὁ Μάριος, ἔσκυψε καὶ τα ἐφίλησε καὶ τὰ δύο, καὶ τοὺς εἶπε γλυκύτατα :

— Ἀργότερα, ἀργότερα ! Ὁ ἄρθρ πάλι ἡ Δέσποινα. . .

Τὸν ἠκολούθησα τότε εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ κήπου, καὶ ὅταν ἐφθάσαμεν κοντὰ εἰς τὸ περίπτερον μὲ τὴν ἀναδενδράδα, ποῦ μόλις διεκρίνετο χωρὶς μὲσα στὰ πυκνὰ περιπλοκάδια, ἐκαθίσταμεν εἰς ἓνα πάγκον, καὶ ὁ Μάριος ἤρχισε νὰ μου ὁμιλῇ διεξοδικῶς. Ἀλλοίμονον ! ἐπρόκειτο νὰ μάθω ! . . Τὸ τριανταφυλλάκι, που δὲν ἐτόλμησα νὰ κόψω, ἦτο πραγματικῶς ξένον. . .

(Ἐπεται συνέχεια)

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΑΒΑ προχθὲς ἀφορμὴν, ὁμιλῶν περὶ τῶν διανοητικῶν, νὰ σας ὑπενθυμίσω, ὅτι μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας ἀναπαύσεις εἶνε καὶ ἡ ἀνάγνωσις. Ἰσως ἦτο ὅπως διόλου περιττὸν, προκειμένου περὶ συνδρομητῶν τῆς « Διαπλάσεως », συνειδημένων νὰ διαβάζω, τόσα ὥρα ἄρα πράγματα καὶ ἐβδομάδα.

Φυσικὰ, τὴν τὰς διανοητικῶν, τὸ ἐβδομαδιατὸν μᾶς φύλλον, ἔστω καὶ διπλοῦν ὥπως τὸ προχθεςινόν, δὲν εἶνε πλέον ἀρκετὸν διὰ τοῦ φιαναγνώστῃ, τοὺς ἔχοντας ὅλας τὰς ὥρας ἐλευθερίας, καὶ διὰ τοῦτο οἱ εἰρημένιοι φιαναγνώσταί ἐσπευσαν, πρὶν νὰ τοῦς το εἰπῶ ἐγὼ, νὰ ὁπλισθοῦν καταλλήλως διὰ τὴν περιστάσιν, νὰ προμηθευθοῦν καὶ ἄλλα ἀναγνώσματα ἐλαφρὰ καὶ εὐχάριστα, — προπάντων τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὸ προσόν νὰ εἶνε καὶ ἡθικοὶ καὶ διδακτικοί.

Θὰ ὑπέθετε κανεὶς διὰ τοῦτο, ὅτι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν αἱ παραγγελίαι φθάνουν βροχηδὸν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως, καὶ ὅτι οἱ ὑπάλληλοι μόλις προφθάνουν νὰ τὰς ἐκτελοῦν.

Καὶ ὅμως ! Ναι μὲν αἱ παραγγελίαι εἶνε πολλαί, ἀλλὰ πάλιν δὲν εἶνε καὶ τόσαι, ὥστε νὰ μαρτυροῦν ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε καὶ ἔξοχην φιαναγνώστῃ. Ναι μὲν ἡ Διάπλασις εἶνε τὸ μόνον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἐξοδεύει παλαιούς του τόμους καὶ βιβλία, ἀλλ' ἡ ἐξοδεύσις αὐτῇ, ἀνελόγως τοῦ πληθυσμοῦ, δὲν εἶνε τὸσον μεγάλη ὅσον θὰ ἦτο, ἂν ὁ ἴδιος πληθυσμὸς ἀπετελεῖτο ἀπὸ Ἀγγλόπαιδας, Γερμανόπαιδας ἢ Γαλλόπαιδας. Φαίνεται, ὅτι οἱ Ἑλληνοπαιδὲς δὲν εἶνε τὸσον φιαναγνώστῃ, ὅσον θὰ ἐπεθύμει νὰ ἦσαν ὁ φίλος τῆς προκοπῆς των καὶ τῆς προόδου των.

Διὰ τί ἄρα γε ; Μήπως ἡ ἀνατροφή των εἶνε ἀτελής ; Μήπως εἰς τὸ Σχολεῖον δὲν τοὺς ἐμπνέουν τὴν ἀγάπην τοῦ βιβλίου ; Μήπως εἰς τὸ σπῆτι δὲν ἔχουν τὸ παράδειγμα τῶν γονέων των καὶ τῶν μεγαλειτέρων ἀδελφῶν ; Μήπως ὁ νοῦς των εἶνε δοσμένος ἀλλοῦ, εἰς ταπεινὰ καὶ ἀνωφελῆ πράγματα, ὥστε νὰ ἐπιδιώκουν διασκεδάσιν χωρὶς

ὠφέλειαν καὶ χωρὶς ἀπόλαυσιν πνευματικὴν ; Μήπως εἶνε φύσει ὀκνηροί, καὶ προτιμοῦν νὰ μὴ κάμνουν τίποτε παρὰ νὰ διαβάσουν ;

Δὲν εἰξεύρω ! εἰμφορεῖ νὰ μὴ εἶνε τίποτε ἀπὸ αὐτά, καὶ νὰ εἶνε ὅλα αὐτὰ μαζί. Τὸ φαινόμενον μ' ἐνδιαφέρει, τὰ αἴτια δὲν τα ἐξετάζω. Καὶ τὸ φαινόμενον εἶνε πολὺ λυπηρὸν. Ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μικρὸς δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, οὔτε μεγάλως θὰ τὴν ἀγαπήσῃ, λαὸς δὲ ὁ ὁποῖος δὲν ἀναγινώσκει, ἔθνος τὸ ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ καὶ δὲν προσέχει τὰ ἔργα τῆς διανοίας, δὲν εἰμφορεῖ νὰ σταθῇ ποτὲ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ οὔτε προσδύει οὔτε μεγαλουργεῖ.

Σεῖς οἱ φιαναγνώσταί, σεῖς οἱ ὅποιοι ἀναγινώσκετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν ἐπιστολήν μου μὲ προσοχὴν, μὲ περιέργειαν, μὲ πόθον, διὰ νὰ μάθητε καὶ διὰ νὰ ὠφεληθῆτε κάτι, ἢ ἀπλῶς διὰ νὰ διασκεδάσετε, — θὰ το πιστεύετε ἂν σας εἶπω ὅτι ὑπάρχουν καὶ συνδρομηταί τῆς « Διαπλάσεως », παιδιὰ ὅπως καὶ σεῖς, φοιτῶντα εἰς τὸ σχολεῖον, γνωρίζοντα ἀνάγνωσιν καὶ θεωροῦμενα ἀνεπτυγμένῃ, — τὰ ὅποια ὅμως δὲν ἀναγινώσκουν οὔτε τὸ φυλλάδιον ;

Ἐγὼ γνωρίζω δύο-τρία ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι θὰ εἶνε καὶ ἄλλα.

Τότε διὰ τί εἶνε συνδρομηταί ; θὰ ἐρωτήσετε μὲ δικαίαν ἀπορίαν.

Εἶνε συνδρομηταί ἀπλοῦστατα διότι το θέλουν καὶ τοῖς το ἐπιβάλλουν οἱ γονεῖς των. Λαμβάνουν τὸ φυλλάδιον, ρίχνουν μίαν ματιὰν εἰς τὰς εἰκόνας καὶ δὲν διαβάζουν τίποτε. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ διαβάσουν κανὲν Παιδικὸν Πνεῦμα. Καὶ ὅταν φίλοι των τοὺς ἐρωτοῦν πῶς τοὺς φαίνονται πῃ : « Οἱ Ἀριστεῖς », ἀπαντοῦν περιφρονητικῶς : « Πρὶ τί σαχλό ! Τὸ πιστεύεις ποῦ δὲν το διαβάζω ; » Οἱ φίλοι των διαμαρτύρονται, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν εἶνε ἀμεταπείστοι. Οἱ γονεῖς των τοὺς μαλδίου, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν εἰδὺσαν μίαν πεντάραν. Δὲν ἀγαποῦν τὴν ἀνάγνωσιν, ἐτελείωσι ! Νοθεύει, εἰρωνεύει, τιμωρεῖ, ὅλα εἶνε περιττά.

Φαντασθῆτε τώρα τί διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐκείνων παιδίων, τὰ ὅποια εἶνε συνδρομηταί ἀκόμη καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων των, — διότι ὑπάρχουν καὶ γονεῖς, οἱ ὅποιοι θεωροῦν τὴν ἀνάγνωσιν... πολυτέλειαν, — καὶ πληροῦν τὴν συνδρομὴν των ἀπὸ τὰς οικονομίας των. καὶ θὰ ἐπρωτιμοῦσαν νὰ στερηθοῦν καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί, παρὰ τὴν ἐβδομαδιαίαν ἀπόλαυσιν τῆς Διαπλάσεως.

Ἰδοὺ ἀληθινοὶ φιαναγνώσταί ! Τὴν ἀγάπην των πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, διότι εἶνε εὐλαβικοὶ καὶ ἔχει ρίζας βαθύς, θὰ τὴν διατηρήσουν καὶ ὅταν μεγαλώσων, γινόμενοι δὲ πολῖται, θὰ εἶνε οἱ

πλέον ἐκλεκτοί, οἱ πλέον ἀνεπτυγμένοι, οἱ πλέον πολιτισμένοι τοῦ ἔθνους των.

Σημειώσατε, ὅτι ὅλοι οἱ ἔξοχοι ἄνδρες, οἱ διακρίθεντες εἰς τὰ ποικίλα στάδια καὶ ἐπαγγέλματα, εἴτε ἐπιστήμονες, εἴτε στρατιωτικοί, εἴτε καλλιτέχναι, εἴτε συγγραφεῖς, εἴτε ἐφευρέται, ὅλοι ἠγάπησαν παιδιόθεν τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ὡμολόγησαν ὅτι εἰς τὴν ἀγάπην αὐτὴν ὀφείλουν τὴν εὐδοκίμησιν των καὶ τὸν ἀνθρωπισμὸν των !

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΟΥΚΟΣ

— Μά, τί κούκος εἶσαι, καϊμένε ! μοῦ ἐφώναξε προχθὲς ἡ Κυρὰ-Μάρθα, καὶ ἐγὼ δὲν ἐνθυμούμαι πλέον διὰ ποίαν ἀφορμὴν. . .

Αὐτὸ ὅμως μοῦ ἔδωσεν ἀφορμὴν νὰ σας γράψω μερικά περίεργα πράγματα γιὰ τὸ ποῦλιν, τὸ ὁποῖον λέγεται κούκος.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἐπικρατεῖ ἡ πρόληψις ὅτι, ἅμα πρωτακούσῃ κανεὶς τὴν φωνὴν τοῦ κούκου, πρέπει νὰ βάλῃ τὸ χερί του στὴν τσέπην του καὶ νὰ βγάλῃ ὅτι νόμισμα τύχη νὰ πιάσῃ ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ἀν πιάσῃ χρυσὸ, σημαίνει ὅτι ἀφθονὰ κέρδη θὰ ἔχῃ τὸ ἐρχόμενον ἔτος ἂν ἀσημένιο, ὅτι ἐπίσης θὰ ἔχῃ ἀρκετὰ κέρδη ἂν δεκάραν ἢ πεντάραν, ὅτι δὲν θὰ του λείψουν τὰ χρήματα.

Ἀν ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ κούκου ἀπὸ δεξιά, εἶνε καλὸς οἰωνός, ἂν ἀκουσθῇ ἀπὸ ἀριστερά, κακὸς οἰωνός.

Εἰς τὴν Σκωτίαν πιστεύουν ὅτι τὸ πρῶτον τραγοῦδι τοῦ κούκου ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς γεωργούς.

Εἰς τὴν Δανίαν, ἅμα ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ κούκου, οἱ γέροι καὶ τὰ κορίτσια στέκονται καὶ μετροῦν πόσας φορές θὰ τὴν ἀκούσουν. Καὶ διὰ μὲν τοὺς γέροντας ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς σημαίνει πόσα χρόνια ἔχουν νὰ ζήσουν ἀκόμη, διὰ τὰ κορίτσια ὅμως πόσα χρόνια θὰ περάσουν ἕως ὅτου ὑπαίδρευθοῦν.

Αὐτὴ ἡ δεισιδαιμονία ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν.

Ἀλλὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὸ μόνον βέβαιον καὶ αὐθεντικόν εἶνε ὅτι ἅμα ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ κούκου, σημαίνει ὅτι ἤλθεν ἡ ἀνοιξίς, — ἴδιως ὅταν ἀκουσθοῦν δύο κούκοι. Διότι, ὅπως λέγει ἡ ἑλληνικὴ παροιμία, « ἓνας κούκος δὲν φέρνει τὴν ἀνοιξιν. »

Ο ΑΝΑΓΙΑΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

— Τσίου... τσίου... τσίου...
 Ἀκούονται φιλιὰ καὶ τραγουδάκια...
 ἔξμαυρα μαργαριταράκια λαμποκοποῦν...
 τρεῖς οὐρίτσες τόσες δὲ ξετροπὸνουν
 λιγάκι ἀπὸ τὴ φωλίτσα. Καὶ ἀπὸ πᾶ-
 νω ἀπλόνει τὰ ζεστά φτεράκια τῆς ἡ
 μαμμά, ἡ κυρὰ Σπουργίταινα, μιὰ τόση-
 δὲ μικρὴ νοικοκυρούλα, ποῦ
 δὲν τὴν μέλει καθόλου γιὰ μό-
 δες καὶ στολίδια, ἀλλὰ γιὰ τὰ
 παιδάκια τῆς, τὰ μικρά τῆς
 σπουργιτάκια...

Ἡ οἰκογένεια αὐ-
 τῆ ἔχει τὸ σπιτάκι
 τῆς, — δηλαδή τὴ
 φωλιά τῆς, — ἐπᾶ-
 νω σὲ μιὰ
 λεύκα, στὴν
 πλατεῖαν τῆς
 Ὀμονοίας.
 Κάτω στὸ
 δρόμο, πᾶνε
 κ' ἔρχονται

ἀμάξια, κάρρα, βιζαβί καὶ τραμ-
 βάγια. Καμμιά φορὰ μπερδεύονται
 οἱ τροχοὶ των, καὶ οἱ ἀμαξάδες φωνά-
 ζουν σὰν δαιμονισμένοι. Τρέχουν ποδή-
 λατα, καὶ πολλὲς φορὲς οἱ ποδηλάται
 πέφτουν μέσα στὰ χώματα ἢ τὲς λάσπες,
 οἱ σκύλοι γαυγίζουν, τὰ γαϊδούρια γκα-
 ρίζουν, — καὶ γίνεται μιὰ φασαρία κ'
 ἓνα κακὸ ἀπερίγραπτο!

Καὶ ὅμως ἐπάνω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀ-
 χλοοθῆ, τὰ πουλιά πᾶνε πολλὲς φορὲς
 καὶ κτίζουν τὲς φωλιές των στὰ κλα-
 διὰ πού τα κουνᾷ ὁ
 ἄερας.

Πῶς δὲν φοβοῦν-
 ται!... Μά, γιατί
 νὰ φοβηθοῦν; Τάχα
 καὶ ἡ γῆ δὲν κινεῖται
 εἰς τὸ ἀπειρον διάστη-
 μα; Δὲν γυρίζει σὰν
 σβούρα; Καὶ ὅμως,
 κτίζουν καὶ οἱ ἄνθρω-
 ποι σπίτια ἐπάνω στὴ
 γῆ, χωρὶς νὰ φοβη-
 θοῦν.

Ἀνοίγαν τὰ μαῦρα
 μαργαριταράκια, — δη-
 λαδὴ τὰ ματάκια τῶν μικρῶν πουλιῶν,
 — ποῦ εἶνε γύρω-γύρω σὰν γαζωμένα μὲ
 κίτρινη κλωστή. Ἀνοίγαν καὶ τὰ στο-
 ματάκια μὲ τὲς τριανταφυλλίες μυτοῦ-
 λες, κ' ἐρωτεύσαν.

— Καλὲ μαμμά, τί βουίξει ἔτσι;
 Καὶ ἡ κυρὰ Σπουργίταινα ἀπαντοῖσε
 φιλοσοφικώτατα:

— Βουίξει ἡ Ἀθήνα.
 — Καί... εἶνε κακιά ἡ Ἀθήνα;
 — Ὁχι, πουλάκια μου. Κάνετε νὰ
 νι...

Ὅπως ὅλα τὰ παιδά-
 κια, ἔτσι καὶ τὰ σπουρ-
 γιτάκια ἄκουαν κ'
 ἐπίστευαν ὅτι τοὺς
 ἔλεγε ἡ μαμμά
 των. Ἐκλείναν
 λοιπὸν τὰ μα-
 τάκια των, κ'

«Ένας ἐργάτης σκεπάζει τὰ πουλάκια μὲ τὸ κασκέτο του.»

ἔκαμναν νάνι καὶ ὕστερα πάλιν ἐξυπνοῦ-
 σαν καὶ ἄρχιζαν νὰ φιλιούνταν καὶ νὰ
 κελαδοῦν:

— Τσίου... τσίου... τσίου...

— Αἶ! Αὐγουστῆ! νὰ μιὰ φωλιά
 μὲ σπουργιτάκια, ποῦ γκρεμίσθηκε ἀπὸ
 τὸ δένδρο!...

Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας, ἐκεῖ
 κάτω ποῦ ἦταν πρῶτα ἓνα παλιὸ σπι-
 τι, εἶχαν μαζευθῇ μιὰ μέρα ἓνα σωρὸ ἐρ-
 γάται, μὲ σκάλες, μὲ σχοινιά, μὲ πριό-
 νια καὶ σκεπάρνια.

Ἐρχιζαν κάτω τὸ
 σπίτι, γιὰ νὰ κτίσουν
 ἓνα πολὺ ὑψηλὸ τρίπα-
 το ξενοδοχεῖο.

— Καλὲ μαμμά, εἶνε
 κακοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ;
 εἶχαν ἐρωτήσῃ, πάλιν τὰ
 σπουργιτάκια.

— Ὁχι, πουλάκια
 μου, μὴ φοβάσθῃ! εἶχεν
 ἀπαντήσῃ ἡ μητέρα.

Καὶ ὅμως ἦτο πολὺ
 φοβισμένη καὶ αὐτὴ!

— Αἶ! Αὐγουστῆ!

νὰ μιὰ φωλίτσα!

Ἐξάρνα ἓνα σχοινὶ ἐτεντώθη στὸ κλα-
 δι, καί, καθὼς το ἐτράβηξαν οἱ ἐργά-
 ται, νά! καὶ κουτροβαλίζει ἡ φωλί-
 τσα, καὶ πέφτει κάτω στὰ χώματα. Αἱ
 μυτίτσες ἐτοίριζαν, τὰ ματάκια ἦσαν
 μισοκλεισμένα ἀπὸ τὴν τρομάρα. Ἡ
 δυστυχισμένη μαννούλα ἔκαμνε γύρες

πολὺ χαμηλά, κ' ἔλεγε ἀπὸ μέσα τῆς
 — Ἀχ! καὶ νὰ εἶχα χέρια μεγάλα νὰ
 σηκώσω τὰ παιδάκια μου, πρὶν μοῦ τα
 πάρουν αὐτοὶ οἱ γίγαντες μὲ τὰ σκονι-
 σμένα γένεια!

Ἀλλοίμονον!... Ἐνας ἐργάτης σκε-
 πάζει τὰ πουλάκια μὲ τὸ κασκέτο του.
 Καὶ ὕστερα παίρνει αὐτὸς τὸ ἓνα, καὶ
 δίνει τὰ ἄλλα δύο εἰς δύο ἄλλους συν-
 τρόφους του.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἥλιος βασιλεύει αὐτὴν
 τὴν στιγμὴν, κατακόκκινος, ἐκεῖ κάτω,
 πέρα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, — ἡ ἐρ-
 γασία τελειώνει... Καὶ φεύγουν οἱ γί-
 γαντες μὲ τὰ σκονισμένα γένεια.

Τί ἔμεινε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ εὐτυχισμένο
 σπιτικό;

Μιὰ φωλίτσα ἄδεια, κυλισμένη στὰ
 χώματα καὶ μιὰ σπουργίταινα ποῦ κλαίει
 καὶ δούρειται, — ἀλλὰ ποῖος ν' ἀκούσῃ
 τὰ σιγανὰ κλάμματα τῆς μέσα στὴ φα-
 σαρία καὶ τὴ βοή τῆς Ἀθήνας;

Ἀχ! τί πόνοι-μεγάλοι ποῦ κρύβονται
 καμμιά φορὰ, μέσα στὲς μικρὲς καρδού-
 λες, ποῦ εἶνε τόσο μικρούλες, σὰν μι-
 κρούλια φασουλᾶκια!

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια.)

Ἐπεσκέρθησαν οὕτω καὶ τὸν ἄλλον
 λιμένι τῆς Ἀντιγόας, ὅστις ὀνομάζεται
 Ἀγγλικὸς Λιμὴν καὶ κεῖται ἐπὶ τῆς με-
 σημῶρινθς ἀκτῆς τῆς νήσου, ἦτο δὲ
 ἄλλοτε ὠχυρωμένος καὶ ἐρωδιασμένος μὲ
 στρατιῶνας καὶ ὀπλοστάσια.

Γρήγορα ἐπέρασαν αἱ τέσσαρες ἡμέ-
 ραι μὲ τοὺς περιπάτους, τὰς ἐκδρομὰς
 καὶ τὰ γεύματα. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἐξεκί-
 νησαν οἱ νεαροὶ μας περιηγηταί, χωρὶς
 τὰ τοὺς μέλη καὶ πολὺ διὰ τὴν ζέσθη.
 Τὸ βράδυ ἀνεπαύοντο εἰς τοὺς θαλαμί-
 σκους των, μέσα εἰς τὸ πλοῖον, καὶ μό-
 νος ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς ἔμενε ἔξω
 μὲ τοὺς γονεῖς του. Ἄλλως τε ὁ Τωνὴς
 Ρενώ διεκήρυττεν ὅτι ὁ Οὐμβέρτος δὲν
 ἐπέστρεφε μαζί των εἰς τὸ πλοῖον, διότι
 «ἀκατοῖς λόγος» ὑπῆρχε, μὲ ἄλλους λό-
 γους, τὸ συνοικεσιόν του μὲ μίαν νεα-
 ρὰν ἀποικογενῆ ἀπὸ τὴν Βαρβάδος, καὶ
 ὅτι οἱ ἄρραβῶνες ἐπρόκειτο νὰ γίνουν πρὸς
 τῆς ἀναχωρήσεώς των διὰ τὴν Εὐρώπην.

Ἐγελούσαν δὲ μὲ αὐτὰ τὰ φαντασι-
 οκοπήματα, τὰ ὅποια ὁ σοφὸς κ.
 Πάττερσων ἔπαιρνε πάντοτε ὑπὸ σπου-
 δαίαν ἔποψιν.

Τὴν παραμονὴν τοῦ ἀπόπλου πάλιν
 ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς τὸν Χάρρη Μάρκελ
 ν' ἀνησυχῇ πολὺ.

Τὸ ἀπόγευμα, ἐπλησίασεν εἰς τὸ
 πλοῖόν του μιὰ λέμβος, ἡ ὅποια εἶχεν

ἐκκινήσῃ ἀπὸ ἐν ἀγγλικὸν βρίκιον. Τὸ
 βρίκιον τοῦτο ὀνομάζετο «Σημαία» καὶ
 ἤρχετο ἀπὸ τὴν Λιβερπούλ. Ἐνας ναύ-
 της τοῦ ἀνέβη εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ
 «Γοργὸν» καὶ ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ
 τὸν κυβερνήτην.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ τὸν ἐκύτταξεν
 ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ θαλα-
 μίσκου του. Τὸν ἤκουσε μάλιστα νὰ ὀ-
 μιλῇ, καὶ ἀπέφυγε νὰ παρουσιασθῇ.
 Ἄλλως τε δὲν τὸν ἐγνώριζεν ἦτο ὅμως
 πιθανὸν νὰ εἶχε ταξιδεύσῃ αὐτὸς ὁ
 ναύτης ἄλλοτε μὲ τὸν πλοίαρχον Πάξ-
 των, καὶ νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ...

Τὸν ὑπεδέχθη ὁ Κόρτης, μόλις ἐπά-
 τησε τὸ πόδι του εἰς τὸ κατὰστρωμα.

— Θέλετε νὰ μιλήσετε τοῦ πλοίαρ-
 χου Πάξτων; τὸν ἠρώτησε.

— Μάλιστα, σύντροφε, ἀπήντησεν
 ὁ ναύτης. Αὐτὸς δὲν κυβερνᾷ τὸν «Γορ-
 γόν»;

— Τὸν γνωρίζετε;

— Ὁχι... Μὰ ἔχω ἓνα φίλον, ποῦ
 ἀνήκει, χωρὶς ἄλλο, στὸ πλήρωμα τοῦ
 καραβιοῦ...

— Ἀ! καὶ λέγεται ὁ φίλος σας;

— Φόρστερ... Τζὼν Φόρστερ.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀφοῦ ἤκουσεν
 αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐξέλθῃ,
 ἐντελῶς καθουσασμένος.

— Εἶμαι ὁ πλοίαρχος Πάξτων, εἶπε.

— Πλοίαρχε... εἶπεν ὁ ναύτης,
 καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν σκου-
 φὸν τοῦ διὰ νὰ χαιρετίσῃ.

— Τί θέλετε;...

— Νὰ σφίξω τὸ χεῖρ ἐνὸς φίλου μου.

— Ὁ ὅποιος λέγεται;...

— Τζὼν Φόρστερ.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐσκέρθη πρὸς
 στιγμὴν ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ὁ Τζὼν Φόρ-
 στερ εἶχε πνιγῇ εἰς τὸν ὅρμον τῆς Κόρκ.
 Ἐνθυμῆθη ὅμως ὅτι εἶχε δώσῃ τὸ ὀ-
 νομα τοῦ Μπῶμπ εἰς τὸν δυστυχῆ
 ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου τὸ πτώμα εἶχεν ἐκ-
 θρασθῇ εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἀν ἤκουαν οἱ
 ἐπιβάται ὅτι δύο ναῦται ἐχάθησαν πρὸς
 τοῦ ἀπόπλου, χωρὶς ἄλλο κατὶ θὰ ὑπω-
 φιάζοντο.

Δι' αὐτὸ ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀπῆν-
 τησεν:

— Ὁ Τζὼν Φόρστερ δὲν εἶνε στὸ
 καράβι...

— Δὲν εἶνε; ἐπανέλαβε μὲ ἀπορίαν
 ὁ ναύτης. Καὶ ὅμως ἐγὼ ἔλεγα ὅτι θὰ
 τὸν εὕρισκα ἐδῶ.

— Δὲν εἶνε, σὰς λέγω, ἡ μάλλον
 δὲν εἶνε πλέον...

— Μήπως τοῦ συνέβη κανένα δυσ-
 τύχημα;

— Ἦτον ἄρρωστος, ὅταν ἐφύγαμεν
 ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ
 ξεμπαράρῃ...

Ὁ Κόρτης πάλιν ἐθόλμασε τὴν ἐ-
 τοιμότητα τοῦ πνεύματος τοῦ ἀρχιπει-
 ρατοῦ. Ἀν ὅμως ὁ ναύτης τῆς «Ση-

μαίας» ἐγνώριζε τὸν πλοίαρχον Πάξτων,
 τὰ πράγματα βεβαίως θὰ ἐπῆγαιναν ἄ-
 σχημα διὰ τὸν Χάρρη Μάρκελ καὶ
 τοὺς συντρόφους του.

— Εὐχαριστῶ, πλοίαρχε! εἶπε τότε
 ὁ ναύτης καὶ κατέβη εἰς τὴν βάρκαν,
 πολὺ λυπημένος, διότι δὲν κατώρθωσε
 νὰ εὕρῃ τὸν φίλον του.

Καὶ ὅταν ἀπεμακρύνθη:

— Μὰ αὐτὸ τὸ παιγνίδι ποῦ παίζο-
 μεν εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον! ἀνέκραξεν ὁ
 Κόρτης.

— Ἰσως... ἀξίζει ὅμως τὸν κόπον.

— Ἀδιάφορον! Τί νὰ σοῦ 'πῶ, Χάρ-
 ρη... δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ

ἐξανθοῦμε στὸν
 ὠκεανό! Ἐκεῖ
 τοῦλάχιστον δὲν
 θάρχωνται νὰ μας
 τρομάξουν οἱ ἀδι-
 ἀκριτοι...

— Κι' αὐτὸ θὰ
 γίνῃ μὲ τὴν ὥρα
 του, Κόρτη. Αὐ-
 ριστὸ μάλιστα, ὁ
 «Γοργὸς» κάνει
 πανιά...

— Γιά ποῦ;

— Γιά τὴν Γου-

αδελοῦπα... Αὐ-

τῇ, ἐπὶ τέλους,
 εἶνε γαλλικὴ ἀ-

ποικία καὶ ὄχι τό-

σον ἐπικίνδυνος

ὅσον αἱ ἀγγλικαὶ

ἀποικίαι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΓΟΥΑΔΕΛΟΥΠΑ

Ἡ ἀπόστασις,
 ἡ ὅποια χωρίζει
 τὴν Ἀντιγόαν ἀπὸ
 τὴν Γουαδελοῦ-
 παν, ἡ μάλλον τὸ
 σύμπλεγμα τῶν
 νήσων, τὸ ὁποῖον
 περιλαμβάνεται
 ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν

ταύτην, δὲν εἶνε

παρὰ μόνον 100

ἕως 120 μίλια,

— ἀπόστασις εἰκο-

σπεσάρων τὸ πο-

λὺ ὥρῶν διὰ τὸν «Γοργόν», ὃ ὁ ἀνε-

μος ἦτο εὐνοϊκός.

Δὲν ἦτο ὅμως. Ἡ νηνεμία, ἡ μάλ-
 λον ἡ ἀλυσχμία τοῦ ἀνέμου, ἐπεβρά-
 δυναν τὸν ὁρμὸν τοῦ πλοῖου, ἀν καὶ ὀ-
 λα τὰ πικρία τοῦ ἦσαν ἀνοικτά. Καὶ τὸ
 κύμα ἀκόμη ἦτο ἐναντίον. — κύμα
 βραχὺ καὶ ὀρμητικόν, παρ' ὅλην τὴν ἀ-

νεπάρκειαν τοῦ ἀνέμου, διότι ἔρχεται

ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν ὠκεανὸν καὶ ἰσχυρᾶ

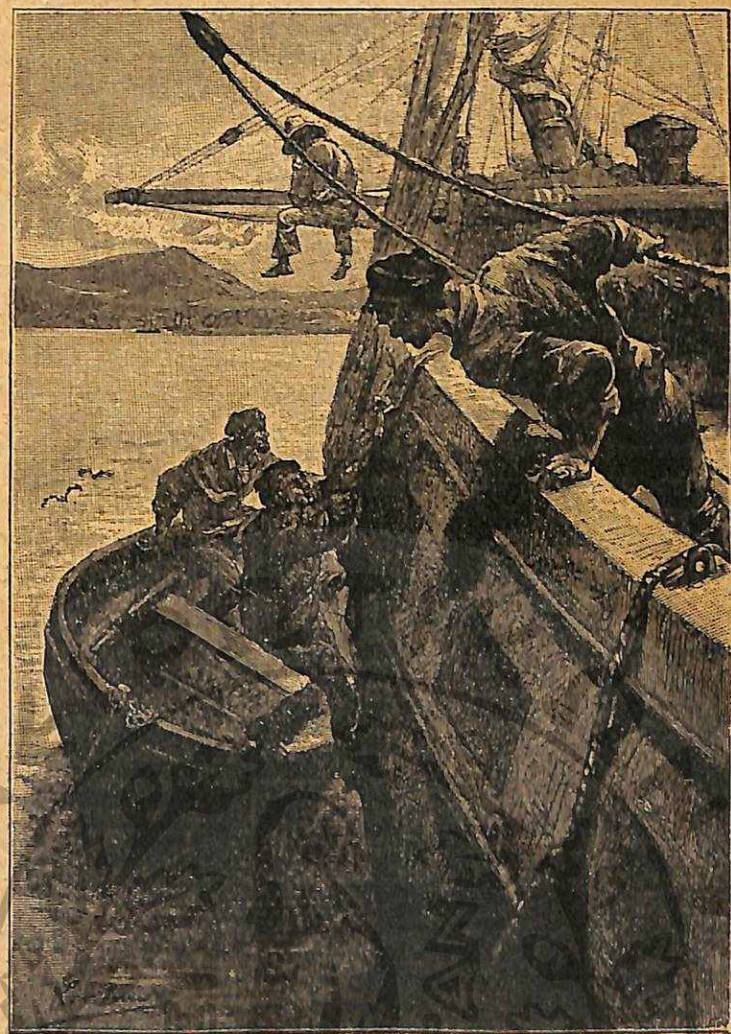
ταὶ ὑπὸ ἀντιθέτων ρευμάτων.

Προέκυψεν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ κ. Πάξ-

των συνέλαβε καὶ διετύπωσε ἀκρι-
 βολίαν τινὰς περὶ τῆς ἀποτελεσματικό-
 τητος τῶν κουκουτσιῶν τοῦ κερασιού, ὡς
 μέσων προληπτικῶν κατὰ τῆς ναυτίας.

Ἡ Γουαδελοῦπα ἀποτελεῖται ἀπὸ
 δύο μεγάλων νήσους: τὴν Χαμηλὴν
 Γῆν πρὸς δυσμὰς, καὶ τὴν Μεγάλην
 Γῆν πρὸς ἀνατολάς. Ἡ ὅλη ἐπιφά-
 νεια ἀμφοτέρων συμποσοῦται εἰς 1603
 τετραγωνικά χιλιόμετρα καὶ ὁ πληθυ-
 σμός των εἰς 136,000 κατοίκων.

Ὁ «Γοργὸς» ἔμεινε δύο σχεδὸν ἡμε-
 ρονύκτια εἰς τὸ πέλαγος, καὶ μόλις τὴν
 πρωΐαν τῆς 18 Αὐγούστου ἐνεφανίσθη
 εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὅρμου, ὅπου ἐκβάλ-

«Ένας ναύτης ἀνέβη...» (Σελ. 229, στήλ. α'.)

λεὶ ὁ μεταξὺ τῶν δύο νήσων σχηματι-
 ζόμενος στενὸς πορθμός. Εἰς τὸν μυχὸν
 τοῦ ὅρμου τούτου, τὸν ὁποῖον προστα-
 τεύει συστὰς μικρῶν νησίδων, κεῖται ἡ
 πόλις Ποκντ-Ἄ-Πίτερ.

Πέντε μόνον ἔτη εἶχαν περάσῃ, ἀφ'
 ὅτου ἡ οἰκογένεια τοῦ Λουδοβίκου Κλω-
 διῶν εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὰς Ἀντίλ-
 λας διὰ τὴν Νάντην τῆς Γαλλίας, ἐ-
 ξαιρέσει ἐνὸς πρὸς μητρὸς θεῖου του, ὁ
 ὁποῖος εἶχε μείνῃ εἰς τὴν εἰρημένην
 πόλιν. Δι' αὐτὸ ὁ νεαρὸς Λουδοβίκος

είχε διατηρήσει ζωηρώς εις τὴν μνήμην του τὴν γενέτειράν του νήσον, καὶ καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἐκεῖ τὸ πλοῖον, αὐτὸς ἐδείκνυν ἐπὶ τοὺς συμμαθητάς του τὰς διαφόρους τοποθεσίας τῆς, καὶ τοὺς ἐλεγε τὰς ὀνομασίας τῶν.

Ὁ θεὸς του, ὁ κ. Ἐρρῆκος Μπαρράν, ἄγαμος καὶ ἡλικίας 47 ἐτῶν, ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους γαιοκτήμονας τῆς νήσου. Ἡ περιουσία του, ἡ ὁμιλητικότης του, ὁ ἀνοικτόκαρδος χαρακτήρ του, τὸ συμπαθητικὸν πρόσωπόν του, αἱ διασκεδαστικώταται παρὰδοξολογίαι του, τὸν ἔκαμναν ἀγαπητὸν εἰς πάντας ὅσοι τον ἐγνώριζαν.

Φαντάζεσθε πλέον μὲ τί χαράν, μὲ τί συγκίνησιν μάλιστα, ἐσφίξε τὸν Λουδοβίκον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ, ἅμα ὁ «Γοργέας» ἐπόντισε τὴν ἄγκυράν του.

— Καλῶς ὦρισε, ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε, ἀνέκραξε. Τί εὐτυχία! νὰ σε ξαναδῶ ἐπειτα ἀπὸ πέντε χρόνους πού λείπεις! Ἄν δὲν ἄλλαξα κ' ἐγὼ ὅσον ἐσὺ, ἂν δὲν ἔγινα γέρος εἰς τὸ διάστημα πού ἐσὺ ἐγενόσουν παληκάρι, αἱ! μὰ τότε ὅλα πᾶνε καλά!

— Θεῖέ μου, εἰσθε πάντα ὁ ἴδιος! τὸν ἐβεβαίωσεν ὁ Λουδοβίκος, ἐνῶ τον ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ χέρι διὰ νὰ τον ὁδηγήσῃ πρὸς τοὺς συμμαθητάς του, οἱ ὅποιοι εἶχαν μολυβήσῃ ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα.

— Τότε, ὅλα πᾶνε περίφημα! ἐπανελάθεν ὁ θεός.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀριστεῖς:

— Καλῶς ὦρισκε καὶ σεῖς, νεκροὶ τοῦ ἀνέψιό μου σύντροφοι, καὶ βεβαιώθητε διὰ τὴν ἀποικία αἰσθάνεται μεγάλην χαράν, διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν μαθητῶν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Ἐσφίξεν ὅλων τὰ χεῖρα ὁ ἐξαίρετος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ ἐπειτα, ἐπανερχόμενος πρὸς τὸν Λουδοβίκον:

— Καὶ ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, τὰ παιδιά, ὅλοι καλά εἶνε ἐκεῖ κάτω... στὴ Νάντη;

— Ὅλοι καλά, θεῖέ μου... ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ σας ἐρωτήσω, ἂν σας ἔγραψαν τί κάνουν...

— Πραγματικῶς, προχθὲς ἔλαβα ἐνα γράμμα ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου... Ὅλοι εἶνε λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν των... Καί μου γράφουν νὰ σοι κάμω καλὴν ὑποδοχὴν... Ἦταν ἀνάγκη, βλέπεις, καὶ νὰ μοῦ το γράψουν! Ὁ πῶς νὰ τὴν ἰδῶ, τὴν ἀδελφούλα μου, τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα, κι' αὐτὴ καὶ τὸ σπιτικό της...

— Ὡ! τί χαρὰ πού θὰ κάνωμε, θεῖε! Διότι ἕως τότε, κ' ἐγὼ θὰ τελειώσω τὰς σπουδὰς μου, καὶ θὰ εἶμαι χωρὶς ἄλλο στὴν Νάντην...

— Ἐκτός ἂν εἶται ἐδῶ, ἀνεψιέ μου, γιὰ νὰ μου κάμῃς συντροφιά!... Ἐγὼ κ' ἐγὼ τὰ σχέδιά μου σ' αὐτὸ ἐπά-

νω... Ἄς εἶνε!... Ὁλ' δούμε ἀργότερα! Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐπροχώρησεν ὁ κ. Πάτερσων, ὁ ὁποῖος ἔκχευε μίαν ὑπόκλησιν, καθ' ὅλους τοὺς τύπους τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, εἰς τὸν κ. Μπαρράν, καὶ εἶπε:

— Ὁλ' μοι ἐπιτρέψετε, κύριε, νὰ σας παρουσιάσω τοὺς φιλάτους μοι μαθητάς...

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Γάλλος γαιοκτήμων. Ἄ! μὰ θὰ εἶνε ὁ κ. Πάτερσων, βέβαια... Πῶς εἰσθε, τί κάμνετε, κύριε Πάτερσων;

— Ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον, διότι ὁ διαπλοῦς ἦτο ὁπωστὺν δινώδης καὶ πολυστάλος...

— Σὰς γνωρίζω, καλέ! διέκοψεν ὁ κ. Μπαρράν, ὅπως γνωρίζω καὶ ὅλους ἐδῶ τοὺς μαθητάς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς. Ἐτεῖς εἰσθε ὁ ἱερεὺς των...

— Συγγνώμην, κύριε Μπαρράν, ὁ οἰκονόμος...

— Οἰκονόμος, ἱερεὺς, ἕνα πρᾶγμα εἶνε! διέκοψεν ὁ Γάλλος σκατμένος στὰ γέλια. Ὁ ἕνας κρατεῖ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ κάτω κόσμου... ὁ ἄλλος τοῦ ἐπάνω!... Φιάνει μόνον νὰ εἶνε σωστοὶ οἱ λογαριασμοί, καί...

Ἐνῶ ἔλεγεν αὐτά, ἐπηγαυοῦρχετο ὁ κ. Μπαρράν ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον, καὶ ἐπὶ τέλους ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ κ. Ὀρχάνου Πάτερσων μὲ τὴν δυνάμειν, ὥστε ἂν ἦτον ἱερεὺς, θὰ ἔκαμνεν ὁ Μέντωρ δύο ἡμέρας χωρὶς νὰ εἰμφορέσῃ νὰ εὐλογῇ τοὺς μαθητάς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ὁ δικηγορικὸς ἄποιος:

— Ἐτοιμασθῆτε πρὸς ἀπόδχιν, φίλοι μου... θὰ μῖνετε μετ' ἐμοῦ, ὅλοι! Τὸ σπῖνι μου εἶνε μεγάλο, καί, ἐκατὸ ρορὲς περισσότεροι ἂν ἦθι, πάλιν δὲν θὰ κατωρθώνατε νὰ φῶτε τὰς φυτείας μου!... Ὁλ' τοὺς συνοδεύετε καὶ σεῖς, κύριε Πάτερσων... καὶ σεῖς ἐπίσης, ἂν ἔχετε διάλειψιν, πλοῖρχε Πάξιν.

Ἡ τελευταία πρόσκλησις φυσικὰ δὲν ἔγινε δεκτή, ὅπως πάντοτε. Ἄλλ' ὁ κ. Μπαρράν, μὴ θέλων ποτὲ νὰ λέγῃ δύο φορές τὸ ἴδιον πρᾶγμα, δὲν ἐπέμεινε.

— Καὶ ὅμως, κύριε Μπαρράν, παρετήρησε τότε ὁ Μέντωρ, ἂν καὶ σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν σας, τὴν προσηγομένην μετὰ τῆς... πῶς νὰ τὸ πῶ;

— Μὴν το πῆτε καλλίτερον, κύριε Πάτερσων!

— Ἄν, ἐν τούτοις, πρόκειται νὰ σας δώσωμεν ἐνὸχλησιν...

— Ἐνὸχλησιν... σ' ἐμένα! Καλέ, φαίνομαι ἐγὼ ἄνθρωπος πού μπόρεῖ νὰ ἐνοχληθῇ;... Ἄλλως τε, τὸ θέλω!

Πρὸ τῆς ἐπιτακτικῆς αὐτῆς δηλώσεως, δὲν εἶχαν ἄλλο νὰ κάμουν παρὰ νὰ ὑπακούσουν.

Κατόπιν, ὅταν ὁ κ. Πάτερσων ἤθελε νὰ τῷ συστήσῃ κατὰ τύπους τοὺς ἐπιβάτας:

— Καλέ, τοὺς γνωρίζω ὅλους! ἐφώνησεν ὁ ἄποιος. Αἱ ἐφημερίδες ἔχουν γράψῃ τὰ ὀνόματά των, καὶ βάζω στοίχημα πῶς δὲν κάμνω λάθος... Νὰ οἱ Ἀγγλοὶ, ὁ Ρογγῆρος Χιντδάλ, ὁ Τζὼν Χόδερτ, ὁ Οὐμδέρτος Πέρις... ἔχω ἀλληλογραφεῖν καὶ σχέσεις μὲ τὰς οἰκογενείας των εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Δουμνίκαν, τὴν Ἀντιγόνην... (Ἐπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 93ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ
(Ἦν τὴν προκήρυξιν φυλλ. 1-2, σελ. 10.)

Ἀπὸ τὰ δικήν τε σχεδὸν διηγήματα, τὰ ὅποια ὑποβλήθησαν εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, ἐξεχώρισαν μόνον δώδεκα. Εἰς ἐκεῖνα πού πέρνουν τὰ βραβεῖα καὶ τὸν Α'. ἔπαινον, ὡραῖα καὶ τὰ δώδεκα μὲ πολλὴ μικρὰς διαφοράς μεταξύ των, ὥστε καὶ ἐγὼ δὲν ἤξευρα πῶς νὰ τα κατατάξω.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐσκέφην νὰ βάλω πρῶτον τὸν ἐξυπνον διηγηματὸν τοῦ Κίτρινου Ντόμινου, καὶ ἐπειτα τὸ διηγηματὸν τοῦ Αἰόλου. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον εἶνε ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς γράφει δηλαδὴ τὴν ἱστορίαν ἡ κυρὰ Χονδρολαίμνα, ἡ γουρούνα. Καὶ ἐπειδὴ εἰς προηγούμενον διαγωνισμόν ἐδραβεύθη καὶ ἐδημοσιεύθη διηγηματὸν αὐτοῦ τύπου, ἔκρινα ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ κάποιον μίμησις, ἡ ὅποια ἀρχεῖ ἀπὸ τὴν ἀξίαν τοῦ διηγήματος, καὶ διὰ τοῦτο ἐπρότεινα τὸν Αἰόλον. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον θὰ ἐδουλομένην πολὺ νὰ δώσω τὸ Α'. βραβεῖον εἰς τὸ Κίτρινον Ντόμινον, καὶ ἂν ἀκόμα δὲν ὑπῆρχε τὸ διηγηματὸν τοῦ Μιλτιάδου Κωνσταντινίδου.

Ἡ ὑπεροχὴ του εἶνε προφανής. Ὁλ' το ἀνομολογήσου ὅλοι, καὶ προπάντων οἱ δώδεκα ἑκλεκτοί, μεθύριον πού δηλοσιεύθη καὶ θὰ το διαβάσω. Ἐμὸν ἑλάττωμα σπουδαῖον ἔχει: ὅτι παρὰτρεῖ τὴν τελευταίαν ἀστειοτάτην εἰκόνα, τὴν ὅποια ὁ Αἰὸλος π: Χ. περιγράφει μὲ τὰς λέξεις: «ἀλληλογρατούμενοι, ἀλληλοδραγκνόμενοι, σύρουσιν τὴν καλύδην τοῦ Πιστοῦ... κατλ.» Εἰς τὸ διηγηματὸν τοῦ Κωνσταντινίδου δὲν γίνεταί λόγος διὰ τὸ ξεκούσθαι αὐτὸ τῆς καλύδης, ἡ ὅποια παρὰτρεῖ καὶ ἔτρεχε καὶ μὲ ὅλον τὸ σύμπλεγμα Μία λεπτομέρεια, βλέπετε, ἡ ὅποια δὲν ἐπρεπε νὰ λείπῃ. Ἐν τούτοις τὸ διηγηματὸν ἔχει τόσα ἄλλα προτερήματα, ὥστε ἀναντητήτως τὰ πρῶτα τὰ ἀνέχου.

Φυσικὰ, δὲν εἰμφορῶ νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλάττωμα ὅλων τῶν διηγημάτων. Μόνον θὰ παρατηρή-

σω τὸ ἐξῆς: Οἱ περισσώτεροι διηγηματογράφοι μᾶς παρουσιάζουν τοὺς χοίρους πενταμένους, λιμοιτονοῦντας. Διὰ τὴν αἰτίαν γὰρ; Διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν κατ' οἶκον ἐρευναν; Δὲν ἤξευρον λοιπὸν ὅτι οἱ χοῖροι εἶνε πολὺ λαίμαργα ζῷα καὶ ὅτι δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ πεινοῦν, — καὶ τὸσο τραγικῶς μάλιστα, — διὰ νὰ καταβροχθίσουν ὅ, τι εὑρουν;

Ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ὁ σκύλος ἐδῆθη ὑπὸ τοῦ κυρίου του «ἐπάνω εἰς τὴν στέγην τῆς καλύδης». Διόλου ὁ σκύλος ἦτο δεμένος ἀπλῶς ἀπὸ τὴν καλύδην, καὶ εἶχεν ἀναβῇ ἐπάνω εἰς τὴν στέγην διὰ νὰ ἐξαπλωθῇ.

Πόσα χάνει καὶ τὸ καλλίτερον διηγηματὸν ἀπὸ μίαν τέτοιαν ἀνακρίβειαν, ἡ ὅποια μαρτυρεῖ ἑλλειψιν παρατηρητικότητος! Καὶ ἡ παρατηρητικότης εἰς τὰ διηγήματα εἶνε σχεδὸν τὸ πᾶν. Οἱ διηγηματογράφοι πρέπει νὰ εἶνε πολὺ προσεκτικοὶ διὰ νὰ ζωγραφίσουν, νὰ παρίστανον τὰ πράγματα φυσικὰ, ἀληθινὰ, ὅπως εἶνε, ὅπως γίνονται εἰς τὴν φύσιν καὶ εἰς τὴν ζωὴν. Τὸ ὕψος, ἡ γλαυρότης, ἡ χάρις, ἡ εὐφυΐα, ὅλα αὐτὰ εἶνε δευτερεύοντα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μιλτιάδης Κωνσταντινίδης. [15Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἰὸλος [13Ε]. — Κίτρινον Ντόμινον [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζαπτις [9Ε]. — Νυκτοκόραξ [8Ε]. — Φιλόπατρις Ἰάς [7Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἑκάστον): Μιχρὸς Ραφαήλ. — Ροδοδάκτυλος Ἡὸς. — Πολιχρὸς Ἀστὴρ. — Ἰππότης τοῦ Μεσαίωτος. — Ζίνα. — Νιαγάρας.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἑκάστον): Δούκισσα τῶν Σαλόνων. — Ἀρὸς τοῦ Κάμπου. — Ἡγεμὴν. — Ἀστὴρ τῆς Ἀθηνᾶς. — Λουδοβίκος τῆς Καρδίας. — Μαῦρος Ἀετὸς. — Νηστὴ Ρομφαία. — Πανταγροῦ Παράν. — Ἡλεκτρικὸς Σπινθὴρ. — Παιδικὴ Λαρά. — Ἀδρα τοῦ Πηλίου. — Κίτρινον Μάσκα. — Ἰππότης τοῦ Πηλίου. — Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου. — Ταπεινὸ Γλαυκί.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκάστον): Ἀνθοφόρος Μάιος. — Πυρεσποδὶς. — Πίθηκος τοῦ Βορρέου. — Κρόταλος. — Λίαν Μαστιχοφόρος. — Ἐρμῆς Προσωπεῖον. — Μαρταρινοφόρος. — Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογίου. — Ἀθῶνα Καρδία. — Ἐλὴν Ἀθλητὴς. — Τζὼν Μπούλλ. — Δάσος Φοινίκων. — Λιθερία Ψυχὴ. — Αἰσῶν τῆς Βουλώνης. — Κουσιμῶτος. — Τυφίπτης Ἀετός. — Πάνος Γαλατῆς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἑκάστον): Ζαχαρίας Καθιδουλίτης. — Παπαρούνα τῶν Ἀργῶν. — Ρο-ντέ-λα-Πλάτα. — Κορυθαίολος Ἐκτωρ. — Γάτος τῆς Ἀνατολῆς. — Ἀνδρέας Κοκκώτης. — Βασιλεὺς τῶν Χρυσανθέμων. — Κοζάκος. — Βασιλεὺς τῶν Ρόδων. — Ἀριετὴ Ν. Τσαμαδοῦ. — Κυρία καὶ Ἀστὴρ. — Μις Δόξαν. — Σάτυρος. — Μυστηριώδης Φύσις. — Χαριτωμένον Ἀγγελοῦδι. — Μενελίκ. — Λαμπρὸς Κυθαροδός. — Τρελλοῦτσικος. — Φαληρικὴ Ἀροαία. — Ἰνὸ. — Κυριακὸς Φάρος.

Τὸ βραβευθὲν διηγηματὸν τοῦ Μιλτιάδου Κωνσταντινίδου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλᾶς: Βάζει πολλὴ χάρι, σὺ τῷ του.

Ἡ μητέρα του: — Μὰ τί κάνεις αὐτοῦ, παιδί μου; Πῶς θὰ μπόρῃς νὰ το πῇς; ἔτσι γλυκὺ;

Ὁ Κουριοκεφαλᾶς: — Τὸ κάνω ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ κουράζωμαι. Γιατί ἀπὸ πῶς αὐτό, θὰ βάλω καὶ ἄλλο, καὶ βάνοντας ἀπὸ τώρα, θὰ ἔχω χάρι καὶ γιὰ τὰ δύο σάτια. (Καὶ δὸς τοῦ ἀνακάτωμα.)

Εἰσὶν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῦ Αἰνῶτος.

Ὁ διδάσκαλος, ἐνῶ δέρνει τὸν Κουριοκεφαλᾶν, τοῦ λέγει:

— Ἄν ἦταν ἄλλος στὴ θέσιν σου, παληόπαιδο!...

— Ὁλ' τίς ἔτρωγε ἐκεῖνος! διακόπτει ὁ Κουριοκεφαλᾶς.

Εἰσὶν ἀπὸ τὸν Αἰνῶτος τῆς Χαιρωνίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλοῦν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των δευθύνειν εἰς τὸ Γραφεῖον μου, συναποστελλόντες καὶ λεπτὰ 50, διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

Ἐλήφθη καὶ ἡ φωτογραφία τῆς Ἰδιοτρόπου Νεάνιδος. Παρακαλῶ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ στείλουν τὰς ἰδικὰς των διὰ τὸ συμπλεγμα τῶν βραβευθέντων εἰς τὸν Γ'. Διαγωνισμόν Σεπταβάτου, διότι ἡ προθεσμία λήγει τὴν 25 Ἰουλίου.

«Αἱ ὥραιαι σου σελίδες, — μοῦ γράφει ἡ Λευκὴ Νδὲ ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν, — εἰς χώραν, εἰς τὴν ὅποιαν τὰ θεὰ μας ἑλληνικά γράμματα εἶνε τὸσον σπάνια, μοῦ προξενοῦν μεγίστην εὐχαρίστησιν, καὶ ὡς γνήσιος Ἑλλήν δύναμαι νὰ σε βεβαιώσω ὅτι ὁσάκις λαμβάνω τὸ φύλλον σου αἰσθάνομαι μεγάλην χαράν.» Σημειώσατε, ὅτι ἡ Λευκὴ Νδὲ ἀνήκει εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατικώτερας ἑλληνικάς οἰκογενείας, ὅτι ὁ πατὴρ του κατέχει ὕψιστὴν θέσιν, ὅτι συνήθως διαμένει εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ φανερῶς πλεον ἂν γινώσκῃ ἕνας γλώσσας καὶ ἂν ἔχῃ πρόχειρα ἕνα περίοδικον. Καὶ ὅμως βλέπετε τί αἰσθάνεται διὰ τὰ ἑλληνικά! Ἄς γίνῃ παράδειγμα εἰς μερικοὺς νεοπλουτοῦς, οἱ ὅποιοι μὴ ἀρχίσουν νὰ ψελλίσουν ὀλίγα γαλλικά, περιφρονοῦν τὰ κατὰ ἑλληνικὸν καὶ θέλου, νὰ περνοῦν ὡς Εὐρωπαῖοι!

Κολυμβητὰ τοῦ Καρτεσιῦ, σήμερον ἐγκρίνω καὶ τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου, τὸ ὅποιον εἶνε πολὺ ὡραῖον. Ἐχέεις καιρὸν νὰ ἀνακτήσῃς, διὰ τὴν χάριν σου καὶ τῆς ἀδελφῆς σου, τὰ καταρθώσῃς.

Τὰς εὐχὰς μου διὰ τὰ γενέθλιά σου, Γλωσσοκράτα. Τί εἶνε πάλιν αὐτὴ ἡ συλλογὴ τῶν εἰσηγητῶν πού κύνει, καὶ τί εἰσηγήματα ἔννοια; Τοῦ τράμ ἀρὰ γὰρ; Φαίνεται ὅτι ἐπίστευσε καὶ οὐ, ὅτι ὁποῖος μαζεύσῃ ἐν ἑκατομύριον, πέρνει ἕνα πιάνο... Μὰ αὐτὸ εἶνε φάρσα, φιλάτη μου!

Ὅχι ὁλ', Μικρὰ Βιοβιοτρία! Τὰ πωληθέντα φύλλα τοῦ Α'. Διαγωνισμοῦ δὲν θὰ ἐναμνησθῇ οὐδὲν καὶ εἰς τὸν δευτέρου πᾶσι πλεόν. ἐκεῖνος ἐτελείωσε τὴν ἀρχίζουσαν πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. Εἰς τὸν Σὺλλογον σας δώσατε ὅ, τι δόξα θέλετε: τὴν εἴξαν του θὰ τὴν λάβῃ ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ ὅ, τι ἀπὸ τὸ ὄνομα. Ναι, δύναται νὰ λάβῃ ψευδώνυμον καὶ ἡ ἀδελφὴ δικαιοῦχος ἀγοραστοῦ, ἔαν πληρώσῃ 1 φρ.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις, Πύργε

τῆς Πέτρας. Βεβαίως, ἂν ἐργασθῇ ὅλοι οἱ Πειραιεῖς φίλοι μου, εἰμφορῶ νὰ κάμετε θαύματα, ἀνάλογα πρὸς τὰ ἐν Βόλῳ. Οἱ ἐξάμηνοι συνδρομηταὶ λογιζόμενοι εἰς τὸ κατὰ φύλλον ξεσπάσωμα.

Μικρὸ Νάυαρχε, μετὰ χορᾶς σε βλέπω πάλιν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Ὅταν θὰ σταίλῃς τετράδια εἰς τοὺς δεχθέντας τὴν πρότασιν, γράψε τους: τὴν ἐπιθυμίαν σου κ' ἐκεῖνοι ἂς κάμουν ὅ, τι θέλουν.

Ὅδεν κακὸν ἔμικτον καλοῦ, Παιδικὴ Χαρά [Ε]. Ὁλ' στερηθῇ: τὴν ἔξοχὴν, ἀλλὰ δὲν θὰ χωρισθῇ: τὸ πιάνο σου, τὸ ὅποιον τόσον ἀγαπᾷς. Ἀλλήθεια, τί σου ἀρέσει περισσώτερον; ἡ μουσικὴ ἢ ἡ ἀστρονομία;

Ὁ κ. Μαρῖνο; Σιγοῦρος, Κρόταλε, ἦτο ἄλλοτε συνδρομητὴς μου. Τώρα εἶνε φοιτητὴς καὶ γράφει πολὺ εὐμορὰ διηγήματα καὶ ποιήματα. Χαίρω πού σου ἤρεσε τόσον τὸ διηγηματὸν.

Ἀπὸ συνθήσαν, Νυκτοπούλαξ, ἔγραψα 31 Δεκεμβρίου, ἐνῶ ἔτεος ὅλων τῶν συνδρομητῶν ἡ συνδρομὴ θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου, διότι ἕως τότε θὰ ἔχῃ συμπληρωθῇ ὁ τόμος. Καὶ εἰς τὰς ἀποδείξεις ἐπίσης γράφω 31 Δεκεμβρίου ὡς λήξιν, — ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει.

Ὅποτε τὴν Τηλέγραφον, σ' ἐνθυμούμαι καλλίστα. Γράψε μου συχνὰ καὶ στεῖλ' ἐμὲ τὰς Ἀσκήσεις σου ἐπὶ χάρου κοινῶ. Παρήλθεν ἡ προθεσμία, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤρξατο νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, σὲ περιμένω.

Πολὺ μου ἤρεσε ἡ ἐπιστολὴ σου, Αἰγλή ἐν Ζόφῳ [ΕΕ]. Ὅστε τὴν ἐγγραφὴν σου ὀρεῖω ἐν μέρει εἰς τὸ Ἀταβύριον Ρόδου, τὸ ὅποιον ἔβλεπε πάντοτε περιστοιχόμενον ἀπὸ τοὺς φίλους μου — τὰ μέλη τοῦ Σὺλλογου, — καὶ σου ἐκινήθη ἡ προσοχή, διότι... τοὺς ἐξέλεες ὡς συνωμῶτας... Μὰ θέλεια, ὁ Σὺλλογός των δέχεται καὶ νεάνιδας ὡς μέλη.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς, εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Λευκὴν Νύκτα (Γ. Γ. Α.) Τρικαλιτοπούλαν (Ε. Ε. Α.) Ὁρχὸν Ἀμαραντὸν (Δ. Κ. Ω), εἶμαι βεβαία, διὰ τὴν νὰ γράφεις αὐτὰ διὰ νὰ με καλεῖσθης: αἱ προτάσεις σου ὅτι δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές) Ναυτὴν τῆς Προποντίδος (Χ. Π. Π. τῶρα τὸ φύλλον στέλλεται ἀπ' εὐθείας: δὲν ἀμφισβᾷται ὅτι θὰ διακριθῇ, καὶ πρῶτον σου συνιστῶ νὰ ἐπιμεληθῇ τὴν ὀρθογραφίαν) Ἡρώδα τοῦ Καθηκόντος (Δ. Ι. Π. ἰδοὺ αὐτὸ πού προτιμᾷς) Ἀδρα τῆς Ἀνολέως (Σ. Μ. Κ. αὐτὸ ἐτέλεξα καὶ το ἐσημείωσα εἰς τὰς Ἀσκήσεις σου) Ἀρσένιον τῶν Ἀθηνῶν (Ο. Ν. Ν. τὸ προτιμώμενον δὲν ἦτο ἐνδεύον: κομψὴ ἢ ἐπιστολὴ σου ὅπως καὶ τὸ χαρτί της) Ρόδον τοῦ Φαλῆρου (Ε. Γ. Κ. φιλεῖς μου τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου) Λατάνιον (Κ. Α. Κ. σου

Ἀθηνᾶς, Μικρὸν Βολιωτοπούλου καὶ Πε-
ριδὸν τῆς Καρδιάς: — ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Ἀν-
ταρχοῦ μετὰ τὴν Ἀμαρυσίδα, Διονυσίδα
Πηγήν, Λέοντα τῆς Χαίρωνος, Κυκλαμῖν
καὶ Ὀνειροπόλον Ψυχὴν — ὁ Ναπολέων
Πρόεδρος μετὰ τὴν Ὀπτασίαν Παραδείσου καὶ
Ὀλυμποῦ — ὁ Θυμωμένος Κώρυς μετὰ τὴν
Νοτὴν Ρομφαίαν καὶ Χαριτωμένη Ἀγγε-
λοῦδι — ὁ Σθενελαΐδας μετὰ τὸν Λόρον τοῦ
Γάνου, Ἀφροδίτη τοῦ Λυκαυγοῦ, Ἀθῶν
Καρδίαν, Ἀμαρυσίδα καὶ Φίλημα Σκιάς:
— ὁ Βασιλεὺς τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Κυρίαν
μετὰ τὰς Καμελίαν: — ὁ Τύλλος Ὀστίλλιος
μετὰ τὸ Ἑλληνοκὸν Ἑδαρος, Σούρια Φέρτα,
Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Χρυσὴν Πετα-
λοῦδα: — ὁ Ἑλληρ Ἀθλητὴς μετὰ τὴν Ζαπ-
πίδα, Ταπεινὸν Γιασεμί, Μυροδόλον Χαραυ-
γὴν, Θερινὴν Βροχὴν καὶ Παιδικὴν Χαράν
— ὁ Λέων τῆς Καιρωμένης μετὰ τὴν Μυστηριώδη
Φύσιν, Βασιλεὺς τῶν Κυμάτων, Τρελὸν
Ναυτάκι, Ἀγρυπτικὴν Μοῦσαν καὶ Μα-
κρολαίμην: — ὁ Μικρὸς Βιομιστὴς μετὰ τὸν
Μικρὸν Βολιώτην, Ἐνθυμὸν, Ἀγροτικὴν
Χάριν, Κάκκιον καὶ Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου:
— ἡ Ἡλιακὴ Ἀκτίς μετὰ τὴν Ὀχρὴν Ἀκτί-
να, Κόκκινον Κρίνον, Πλότον τοῦ Δουράβε-
ως, Μαρίαν Ἀντουανέτταν καὶ Ἀσπίδα τῆς
Ἀθηνᾶς: — τὸ Μαγευτικὸν Δάσος μετὰ τὸ Ἀ-
κτινοδόλον Ἀστὸν, Χειμωνιάτικον Ἥλιον,
Κόκκινον Κρίνον, Ἰπποκρίτην τοῦ Πηλίου καὶ
Μενελίαν: — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μετὰ
τὸν Ζὸ Ζὸ, Ζαππίδα, Ἀθῶν Καρδίαν καὶ
Πικραμένην Καρδοῦλαν: — ὁ Μακρολαίμης
μετὰ τὴν Ἀγροναυτικὴν Ἐκστρατείαν, Βασι-
λισσὴν τῶν Κυμάτων, Μυροδόλον Χαραυγὴν,
Νοτὴν Ρομφαίαν καὶ Πρίγκιπα τῆς Ἐ-
πταλόφου: — τὸ Ἐνδοξον Μεσολόγγιον μετὰ
τὸν Αἰθέρα, Περωμένον, Μαγευτικὸν Δά-
σος, Ζωρίλιν καὶ Κόκκινον Κρίνον: — ὁ Με-
γιστεὺς μετὰ τὸ Κόκκινον Κρίνον: — ὁ Μι-
κρὸς Δέσποτις μετὰ τὸ Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας,
Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγά-
πης, Μικρὸν Βιολιστὴν καὶ Κορυφὴν τοῦ
Παρνασοῦ: — ὁ Κρόταλος μετὰ τὴν Δωρίδα
Παρθένον, Βασιλεὺσαν τῶν Κυμάτων, Αἰμο-
σταγὴν Χρωστήρα, Λάτριδα τῆς Δήμητρος καὶ
Ἀήτητον Πήλιον: — ὁ Φιάκας μετὰ τὴν Κί-
τρινην Μάσκαν, Κονκουραδοβρεμένον, Πι-
κραμένην Καρδοῦλαν, Ἀλκωνίδα καὶ Μπαρ-
μπα-Λινάρδον: — ὁ Ἐρμῆς τῶν Ἀντικι-
θῶν μετὰ τὴν Μίς Δόξαν: — ἡ Σερενάτα
τοῦ Σοῦμπερ μετὰ τὴν Ἡλιακὴν Ἀκτίνα, Ἀ-
γροναυτικὴν Ψυχὴν, Ἀθῶν Καρδίαν καὶ Πι-
κραμένην Καρδοῦλαν: — τὸ Λουλοῦδι τῆς
Καρδιάς μετὰ τὸ Μαγευτικὸν Δάσος, Ἀγροτι-
κὴν Χάριν, Βαρναλγούσαν Ὀρφάνην, Δω-
δομένην καὶ Περωμένον Καρδίαν: — ἡ Μυροδό-
λος Χαραυγὴ μετὰ τὴν Βασιλίσσαν τῶν Κυμά-
των, Ζὸ Ζὸ, Σθενελαΐδαν, Θυμωμένον Κώ-
ρυκα καὶ Κελαϊδίστραν: — ὁ Θεταλομά-
ργης μετὰ τὴν Δωρίδα Παρθένον, Βασιλίσσαν
τῶν Κυμάτων, Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου,
Ἀδραν τοῦ Πηλίου καὶ Ζαππίδα: — ὁ Μικρὸς
Ναύαρχος μετὰ τὴν Βαρναλγούσαν Ὀρφάνην,
Πικραμένην Καρδοῦλαν καὶ Ροδοδάκτυλον
Ἠὸν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Ἰοδόλον Ὀφιν (ὁ περὶ οὗ ἐρωτικῶς εἶνε συν-
δρομητικῶς ἐκπικρὸν: ἡ ἀδελφὴ σου ἐπέραςε.)
Ναυαγὸν τῆς Κυρίας (κατήντησαν πλέον τό-
σον συνήθεις αὐτῇ αἱ μικροκλοπαί, ὥστε... μὴ
λάβῃς τὴν κόπον.) Ταπεινὸν Γιασεμί ([ΕΕ])
ἐδιάβασα τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολὴν ἀπὸ
τὸν Βόλον, ἀλλ' ἰδοὺ βεῖ ἤτο... ἡ προτελευ-
ταία, ἀφοῦ τὸ ταξίδι ἀνεβλήθη.) Ὀνειρον Θε-
ριντὴς Νυκτὸς (διότι εἶχες λησμονήσῃ νὰ σημει-
ώσῃς τὴν ἡλικίαν σου: διαφορικῶς δὲν ἐξηγεῖ-
ται.) Μελαγχολικὸν Ἐρμητικὴν (ἔστειλα.)
Ροδίζουσαν Ἀντὴν (φαίνεται βεῖ δὲν εἶχες σημει-
ώσῃς τὰ ἀρχικὰ ὅπου λέγεις: ὅπως δὲ ποτε νομί-

ζωεὶ δὲν σ' ἐνόησε κανεὶς, διότι τὰρχικὰ σου
συμπλῆττον μετὰ πολλῶν φίλων μου.) Ἐνδοξον
Μεσολόγγιον ([ΕΕ]) μετὰ μέγαλόν μου εὐχαρί-
στησιν ἀνέγνωσα τὴν μεταφράσιν τοῦ παραμυ-
θίου: ἔχεις ἀκόμη γαλλισμούς, ἀλλὰ φαίνεται
ὅτι γρήγορα θὰ συνεθίσθῃς.) Πεπρόν τῆς Μπά-
κραιας (ἔστειλα.) Ἀπαστράπτουσα Μαρδύαν,
(εἶνε συνδρομητικῶς, ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμόν τῆς
δὲν εἰμπορῶ νὰ το εἶπω.) Ναυτοπούλου τοῦ
Μεσολόγγιου ([Ε]) διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολὴν
κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα βεβαίως εἰς
τὸν Β' ὅτ' λογαριασθῇ.) Ἀδραν τοῦ Πηλίου (κα-
ταλυπημένην ποῦ δὲν ἤμπορεσε νὰ ἰδῇ τὴν
Μυροδόλον Χαραυγὴν εἰς τὸν Βόλον.) Θετα-
λομάργνη (ἔστειλα.) σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι'
ὅσα γράφεις.) Μυροδόλον Χαραυγὴν (ἔστειλα
[Ε] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολὴν.) Καλυψὼ Φαρ-
δοῦλη (ἦτο ἀκόμη καιρὸς.) Ἐλατον τοῦ Αἰῶνος
([ΕΕ]) διὰ τὴν περιγραφὴν, τοὺς στίχους καὶ
τὴν συνέλειαν.) Λόρον τοῦ Γάνου (ὁ ὁποῖος ἐξ-
φασεν εἰς Πόρ-Σάξ.) Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς
Ἀλέξ. Γ. Μακρὸν (ἔλαβον.) Σερενάταν τοῦ
Σοῦμπερ (ναί.) Μή-με-λησμονεῖ (εὐχαριστῶ
πολὺ πάντοτε ἔχεις καιρὸν.) Γ. Σουρμελὴν
(ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ εὐχομαι τελείαν ἀνάρρω-
σιν εἰς τὸν φίλον Θ.Δ.) Ζωρὴν Φλόγα (ἔγι-
νε καὶ ὁ μπαμπᾶς;) Μαρίαν Δ. Πεζᾶ (εὐχα-
ριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Ἀδραν τῆς Ἐ-
λευθερίας (ποῦ ὁ «Θεὸς στὸν ἄερα» τὴν ἔκα-
με νὰ ξεκαρδισθῇ ἀπὸ τὰ γέλια.) [Ε] διὰ τὴν
χαριτωμένην ἐπιστολὴν.) Ἐρμῆς τῶν Ἀντι-
κυθῶν (Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦ (σὲ συγ-
χαίρω διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων καὶ σ'
εὐχαριστῶ διὰ τὸ λαμπρὸν δελτάριον.) Ἀστέρ-
α τοῦ Βέργα, Μικρὸν Δέσποιν, Γ. Κ. Τρ. (τὰ ἔ-
στειλα.) Εἰρημνὴν Σκαρίμβα (τὰ πρὸς συμπλή-
ρωσιν τῶν τόμων σου φυλλάδια δύνασαι νὰ προ-
μθευθῇς ἐκ τοῦ γραφείου μου πρὸς 15 λεπτά
ἑκαστον.) Ροδοσταυρὸν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ
τὸ ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια.)
Φάρον τῆς Σινώπης (ἔστειλα πλὴν τὰ τρία
φύλλα.) Κρανόλεον Σημιαίαν (παραδεχτή.)
Ἀνθος τοῦ Σολωμοῦ (τὸ ἔστειλα τὴν 3' Ιουνί-
ου.) Ἀστερόεντα Οὐρανὸν (μὴ δὲν εἶδες τὴν
προκλήρυνσιν τοῦ Διαγωνισμοῦ; σταίξ τας, θά σε
περιμένω.) Δαμαλάκι (βεβαίως, ὅποτε καὶ ἂν
γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ, πληρώνει καὶ εἰς 1 ὄρ. ὁ κ. Φαί-
δων σ' εὐχαριστεῖ.) Κόκκινον Κρίνον ([ΕΕ])
διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολὴν.) Ἀμαζόνα τῆς
Βουλάρης ([Ε]) διὰ τοὺς τρυφεροὺς στίχους καὶ
τὴν ὥραιαν ἐπιστολὴν.) Μεγιστέα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26
Ἰουνίου θῆκαν τὴν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 10 Ἀγούστου
Ὁ γὰρ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅπου δὲν νὰ γράψω
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνισμοὶ, πωλεῖται ἐν
τῷ ἱερῷ μου εἰς φανήλους, ὅν ἑκάστον
πρωτεύει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φ. 1.
Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσίς των
ἐγκριθεῖσιν Ἀσκήσεων τοῦ 86ου Διαγωνισμοῦ,
ἡ ὅποια θὰ ἐξακολουθῇ μέχρι τέλους τῆς
Β' Ἑξαμήνου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημο-
σιευθοῦν τὸν Ὀκτώβριον.]

302. Δεξιόγραφος.

Ἐνώνεις μίαν πρόθεσιν
Μετὰ τὸν τὴν ἀδρῶν
Καὶ κλάνεις μετὰ τὴν ἐνωσιν
Τίτῃνα φοβερὸν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Σπ. Γκίνη

303. Μεταγραμματατισμός.

Στὸν βραχίονα τοῦ ἀνθρώπου
Θά με εὐρὴς ἔλθῃ κόπου.
Ἐν ὅμῳ ἐπιτύχῃ
Νὰ μάλῃξ: τὸ κεφάλι,
Μὴ βασιλίσσα ἀρχαία
Καὶ ὥραια θὰ προβάλλῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πύργου τῆς Πύρας

304. Ἀνιγμᾶ.

Ὀνομα κύριον τὸ ἀρσενικόν μου.
Νόμισμα ἔξενον τὸ θηλυκὸν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τόλλου Ὀστίλλιος

305. Διζυγόν.

Νάντικατασταθὸν οἱ
ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως, ὥστε
νάναγινώσκεται: ὁ-
ρίζοντως, ἄνω Μοῦ-
σα, κάτω κράτος τῆς
Εὐρώπης: καθέτως ἐξ
ἀριστερῶν κατὰ σει-
ράν: ποταμός, μήτηρ ἥρωος, θεὸς ἀρχαῖος, ἐ-
πίρρημα χρόνου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐφῆβου τῶν Ἀντικυθῶν

306. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:

Φ Α Ι Χ Λ
Ο Υ Γ Κ Σ
Μ Τ Η Ω Τ

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Νιραντζούλας

307. Ἀπροσδόκητον.

Διὰ τὸ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε πρὸς
τοὺς Ρωμαίους;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὑψιπέτου Ἀστου

308. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητου-
μένων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, καὶ
οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν αἶσθημα ἱερὸν:

1, Φωτίζει. 2, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 3,
Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4, Μέταλλον. 5, Πόλις
τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κροτάλου

Φωνηεντόλιπον.

★★★★ - τς - τθσ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταρλαμπούμπα

310. Γρῆφος.

11 τῇ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20

206. Νάρκισσος (Νάρκ, κς, σς.) — 207. Πύρ-
ρος-πυρρὸς. — 208. Ὁ Πανσέληνος, ἡ πανσέ-
ληνος.

209. Δ Ε Ρ Ν Α Ι Α 210. Χ Α Ρ Δ
Ε Ω Ρ Ρ Α Μ Ω Σ
Ρ Ω Μ Α Ι Ο Σ Ρ Ω Μ Η
Ν Α Σ Ι Α Σ Η Ρ

Α Ρ Ι Σ Τ Ο Ν
Ι Ο Ο Ο 211. Σπεῦδε βρα-
δύς. — 212. Ἐκ

τῶν ἀρχικῶν σχηματίζεται: τς-νς-πρην-τ-σγν
= Τοῖς νέοις πρέπον τὸ αἰγᾶν. Καὶ ἐκ τῶν
μεσῶν: ΣΟΦΟΝ ΤΟ ΣΑΦΕΣ (Τὸ Σὸς, Σο-
λομῶν, Νάφθη, Σαοῦλ, ΠόΝος, Ρευματισμός,
ΠίτροΟκλος Νῆσσα, Τελαμῶν, Σταφυλή,
ΓάδΕιρα, Ναυσικά.) — 213. Ὁ Αἶας ἦτο υἱὸς
τοῦ Ὀϊλέως. — 214. Ἡ Ἑλίκη εἶνε ἀσθε-
νεία μεταδοτικὴ (μ-λερ εἰς ην-ε-ἀσθ ἐν ο-α
μετὰ δ-δοτικῇ.)

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος